

Fetele de la Predeal

✎ Sublocotenent Andreea POPESCU
Foto: Eugen MIHAI

Anunțăm într-un număr trecut al publicației noastre despre performanțele pe care echipa Clubului Sportiv Aplicativ-Militar „Bucegi” le-a obținut în cadrul Campionatelor de Schi ale Trupelor Alpine desfășurate în luna ianuarie, în Italia. Locul II în clasamentul general a fost cel mai bun rezultat obținut de sportivii din Predeal în cei 12 ani de participare la competiție.

Probele concursului au fost: schi alpin, schi fond și biatlon, pentru ambele categorii, masculin și feminin. Prima zi de concurs, dedicată fondului, i-a adus lui Zsolt Antal locul II, în timp ce Gabriela Leanca a ocupat un binemeritat loc III, la întrecerea feminină. La ștafetă, cele două echipe ale fetelor și-au adjudecat pozițiile doi (sergent-major Simona Crăciun și Gabriela Leanca) și trei (Roxana Scorțea și Simona Cojenelu) în urma favoritelor țării-gazdă, iar la masculin sergentul major Claudiu Suciș și Zsolt Antal au ocupat locul III.

Proba de patrule a adus sportivelor românce locul meritat în fruntea clasamentului, iar băieților locul II.

Sergentul-major Simona Crăciun, Gabriela Leanca, Roxana Scorțea și Simona Cojenelu sunt cele patru prezențe feminine din lotul pe care Clubul Sportiv Aplicativ-Militar „Bucegi” se bazează la întrecerile de profil. Sub bagheta antrenorei lor, plutonierul-major Ileana Ianoșiu Hangan, care și-a luat rolul de mamă, numindu-le pe acestea fetele mele, cele patru tinere au ajuns să se simtă la club ca în familie, baza din Predeal fiindu-le casă pentru aproape zece luni în fiecare an.

Simona Crăciun este sergent-major de două luni, dar pentru aceasta a așteptat aproape zece ani, fiind legitimată la clubul militar din 1999. Pentru noi, fetele, e mai greu să fim activate și mă

bucur că am reușit, spune ea. A început schiul de mică la Palatul Copiilor din Brașov, orașul unde locuiește familia ei, și a ales să vină la club pentru că era aproape de casă și i se oferea și o slujbă. Nu e ușor pentru o femeie să facă performanță, iar de multe ori satisfacțiile rezultatelor nu sunt pe măsura sacrificiilor.

Viața în căminul militar și ritmul alert în care se scurg zilele sunt lucruri cu care ajungi să te obișnuiești în timp, spune Simona. Nu se plânge de condițiile vieții de cazarmă și își laudă superiorii pentru eforturile ce le fac ca să le asigure echipamentul necesar pentru a face față competițiilor de anvergură. Sunt și lipsuri, cei drept, cu unele arme au tras și antrenorii noștri în timpurile când participau la concursuri, iar cel mai mare of vine de la lipsa unei baze de antrenament pentru vară, motiv pentru care suntem nevoiți să ne antrenăm cu rolele pe drumul ce duce spre Pârâul Rece, printre mașini.

Timpul trece mai repede la Predeal și fiecare antrenament contează, deoarece 2008 e un an bogat în competiții pentru schiorii militari: Campionatul Militar de Schi al Germaniei (25-28.02.2008), Campionatele Militare de Schi ale Spaniei (03-07.03.2008) și Campionatul Mondial Militar de Schi din Austria.

STEAUA, UN LICURICI ÎN TRANZIȚIE

✎ Ion Al. RONCEA

E miez de noapte și încerc să pătrund un chichirez. Vasăzică, oxidabila mea tablă de valori (în care încă sunt obișnuit să cred precum anticul Pitagora în teoremele sale) n-a ruginit. N-am s-o duc la REMAT, așa cum mă sfătuiă băiatul vecinului de la parter în pauza meciului dintre ieșeni și steliști, acum, la reluarea campionatului intern, după o pauză cu sieste prelungite prin locuri cu măslini și capre negre. Eu încercam cu calm să-i expun tânărului companion datele problemei: de ce nu mai poate, de-o bunicică vreme, Steaua să mai aburce crestele marii performanțe și a rămas un licurici în tranziție, de nu-i mai distingi prea bine nici măcar profilul.

Ce se tot întâmplă? S-au adus jucători din import, cu glezne sud-americane, gata să danseze samba și să facă figurație latino pe stadioanele patriei. S-au adus, rând pe rând, antrenori în vogă, nume sonore, autohtone și de aiurea. Cel puțin pe micile ecrane, când a venit vorba de forța Stelei, banii s-au numărat cu sacul, de la Muntele Athos, până la Urziceni și Târgu-Jiu, via Piatra Neamț și Lehliu-Gară.

Prime de bulibașă, primiri la palat cu limuzinele, în gașcă, discuții la sentiment, între două reprize de manea, ghilotinări de antrenori și jucători în piața publică pentru cine a avut ochi să vadă și să priceapă, declarații belicoase fără masca de gaze pusă adecvat

pe figură, icoane și biserici, cruci largi și televizate, temenele, invective, pac-pac-pac!

He! He! He!, zic și eu acum! Ghiveciul de mai sus nu poate aduce performanță. Tradiția performanței de altădată se erodează și se estompează. Curând, oamenii care iubesc fotbalul nu se vor mai duce pe stadion. Se vor duce doar mânjii debusolați ai cartierelor, în căutare de adrenalină, atacând buna

cuviință și escaladând esențele sordide ale violenței. De ce așa? Pentru că marea performanță în fotbal nu presupune doar mercenari, bani și-un stadion încăpător. Priviți marea performanță acolo unde ea există! În marile universități ale lumii, emblema numelui a devenit sanctuarul în care n-au loc șmecherii, parveniții, profitorii. Pentru cei care pot accede în astfel de sanctuare, după algoritmi parcursi biblic, învățătura nu mai înseamnă meserie, ci știință și artă. Priviți marile firme cu marii lor lansatori de produse! Priviți la lucrul fotbalul mare din Anglia sau Spania! Priviți echipele mari! Așa-i că seamănă cu renumitele orchestre simfonice unde nu doar dirijorul contează ci, inclusiv, aura degajată de bagheta sa? De ce, în pană de asemuire, jurnaliștii le atribuie fotbalistilor mari titluri de galactici sau extraterestri? Priviți-le jocul și veți vedea imediat măiestrie, simfonie, eleganță și, mai ales, noblețe.

Și dați-mi și mie voie să cred că fără astfel de valori însușite, steliștii n-au cum să ne arate că ar putea juca altceva. Chiar dacă în locul lui Hagi joacă acum trei brazilieni cu glezna lor cu tot.

COMENTARIUL SĂPTĂMÂNII

Pe planeta Unde Lucrurile Sunt Absurde e dimineață. Locotenentul Idealist ia primul autobuz către unitate. Întotdeauna îl ia pe primul. Este la început de carieră și nu e bine să dezamăgească. Pe planeta Unde Lucrurile Sunt Absurde e bine să fii devreme la serviciu, să verifici dacă subordonații au măturat aleea, au fost alungați toți câinii vagabonzi, spălatoarele miros a primăvară și, nu în ultimul rând, dacă soldatul Piliuță și-a cusut nasturii de la veston. „Tare amețit e Piliuță asta!”, gândește locotenentul Idealist. „I-am zis de atâtea ori să fie mai atent cu ținuta, dar parcă nici nu mă bagă în seamă. L-o fi având el pe maiorul Punitiv, dar de data asta nu-i mai merge!”

Între timp, locotenentul Idealist coboară din autobuz. Căpitanul Aprig, comandantul nemijlocit al eroului acestor rânduri, intră în parcul auto cu noua sa mașină roșie. „Nesuferit mai e căpitanul asta! Infanterist până la bujii!” Idealist se grăbește, ba chiar o ia la pas, aleargă pe alee. Pe planeta Unde Lucrurile Sunt Absurde atenția față de spațiile unde se desfășoară activitatea este mai importantă chiar și decât activitatea în sine. Locotenentul Idealist mai are și alt motiv să se grăbească. E marți și, conform programului, astăzi sunt două ore de sport. Dacă totul iese bine, s-ar putea ca și comandantul de plutoane să joace fotbal. „Unde e Piliuță?”, strigă locotenentul Idealist către grupul care fumează în fața cancelariei. „Să vină la mine

Ore de sport

✎ Locotenent Constantin PIȘTEA
constantinpiستا@presamil.ro

Piliuță!” După cursa contra cronometru pentru verificarea sectoarelor înaintea căpitanului Aprig, Idealist respiră greu și are emoții. Neîntemeiate, ar spune Piliuță. Nasturii sunt la locul lor. Soldatul este ras și frezat, bocancii îi strălucesc atât de bine încât Piliuță nu mai are nevoie de oglindă, ba chiar a făcut și dungă la pantalonii de camuflaj. „Șefu’, fata maiorului Punitiv e de milioane. Nu m-a lăsat să plec până nu m-a pus la patru ace.” Locotenentului Idealist nu-i vine a crede. „Deci asta era legătura ta cu maiorul Punitiv! Măi, Piliuță, da’ mare șugubăț ești!”

Totul e bine. Cele trei ceasuri rele încă nu au bătut la ușa cancelariei. Se pare însă că nici nu vor să întârzie prea mult, pentru că se anunță control la caietele comandantilor de plutoane. Așa e cam la fiecare început de ciclu de instrucție. Dar locotenentul Idealist nu-și face probleme. A lucrat tot weekendul la caiet. Și-a pus autocolant în loc de copertă, a folosit mai multe culori pentru a pune în evidență disciplinele de instrucție și locurile de desfășurare, a mai inventat pe ici, pe colo, câte ceva în profilurile subordonaților, totul pentru a ieși bine la un astfel de control. N-a mai jucat fotbal de câteva luni. Pentru el nu e timp de sport. Tot timpul i-a apărut câte ceva de făcut tocmai în cele două ore. Ba niște planificări de scris, ba de scos la imprimantă noile opise de pe rastele sau, Dumnezeu știe!, ce alte situații cu cei din companie care au mașină albastră, părul blond și pisică siameză. Locotenentului Idealist i-a crescut o ușoară burtă. Se mișcă jenat când maiorul Punitiv îl scoate la cinci pași în fața formației și îi cere caietul. Cureaua de la porthart scoate în evidență denivelarea corpului. Maiorul Punitiv se înnegrăște: „Ce-i asta, Idealistule? Disciplinele se scriu cu albastru? La ce școală se învață așa ceva? Habar n-ai! Scrie-l din nou!” Caietul zboară din mâinile maiorului Punitiv, trece pe lângă căpitanul Aprig, roșu de mânie pentru rusinea subordonatului, și se oprește la picioarele soldatului Piliuță. Pe planeta Unde Lucrurile Sunt Absurde, niciodată nu se scriu disciplinele cu albastru. Doar cu roșu. Soldatul râde cu gândul la fiica lui Punitiv: „Vezi, șefu’? Dacă îmi dădeai învoire luna trecută, azi jucau fotbal în loc să scrii a treia oră același caiet.”

BOX

Lucian Bute păstrează centura IBF

La o zi după ce a împlinit 28 de ani, Lucian Bute a încrucișat mânușile cu americanul William Joppy, mai în vârstă cu aproape 10 ani, punându-și în joc titlul IBF. Înainte de meci, românul declarase: „Nu-mi place să vorbesc la conferința de presă. În ring trebuie să arăți ce știi să faci. Adevărații boxeri nu au gura mare”.

Lucian a fost aplaudat și susținut de mii de spectatori în sala de la Montreal. Americanul a fost pus în dificultate în runda a noua, iar imediat în repriza următoare a fost trimis la podea. KO după zece reprize! Joppy a recunoscut superioritatea românului și l-a felicitat, iar Lucian și-a păstrat centura IBF.

✎ Colonel (r) inginer
Petre G. NICOLAE